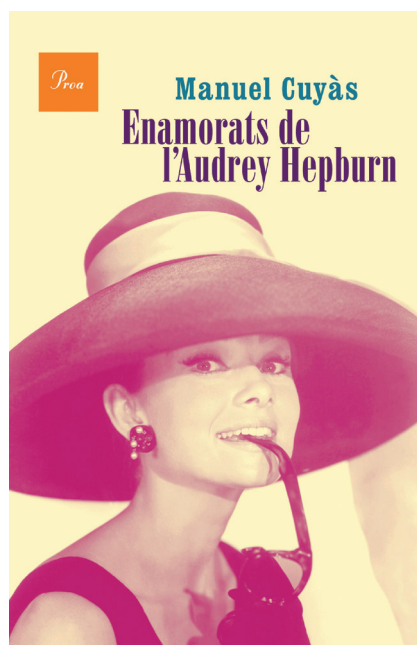


**Manuel Cuyàs**

**Enamorats de l'Audrey Hepburn**  
Proa, Barcelona, 2015.



Des que vaig entendre la necessitat d'estimar la literatura catalana en profunditat, conscient de l'enorme pèrdua intel·lectual que suposava deixar-ne al marge la tradició memorialista, trobar un autor que la segueix des de la modernitat suposa una injecció extra al plaer que em transmet la lectura.

Fa poc temps em va colpir la claredat d'idees i el tractament que un autor com Manuel Cuyàs ens ofereix als seus llibres. I al final del recorregut, perquè els pròlegs s'han de llegir quan ja t'has enfrontat a la matèria primera, vaig corroborar moltes de les meves intuïcions. L'escriptor i periodista ens hi anuncia els seus models: «Pla, Sagarra, Xammar, Planes i el Gaziol memorialista, amb una mica de Fuster...», sens dubte els millors referents que podria escollir per al tipus de prosa que practica.

Tot això ve a tomb arran de la lectura d'*Enamorats de l'Audrey Hepburn*, un títol que també s'explica al pròleg i que trobem d'allò més encertat. I el punt de partida no pot ser més senzill: Cuyàs ha buscat un curador per a construir aquest recull d'ar-

tics publicats a «El Punt Avui», una solució que impedeix les preferències personals i que afegeix interès al resultat final.

Articles! Potser una proposta d'escriptura que no té ara mateix el prestigi que mereixeria, sobretot quan tenen al darrere la intenció i la perícia que l'autor demostra. Gaudir de la lectura no sols es fa a partir de l'entreteniment fàcil; també la reflexió, la ironia, l'aprofundiment en la quotidianitat ens porten plaers insòlits que no ens hauríem de permetre el luxe de rebutjar.

*Enamorats de l'Audrey Hepburn* captiva el lector. A partir d'una estructura lleugerament temàtica, Cuyàs ens va introduint al seu món. Viatges, vida viscuda, opinions sobre el país, tot això hi té cabuda per a assolir una proposta excel·lent. I jo ja he demanat el seu anterior llibre de records, *El nét del pirata*, perquè l'obra d'aquest escriptor tindrà a partir d'ara un lloc de preferència a la meua biblioteca.

**Joan-Elies Adell**

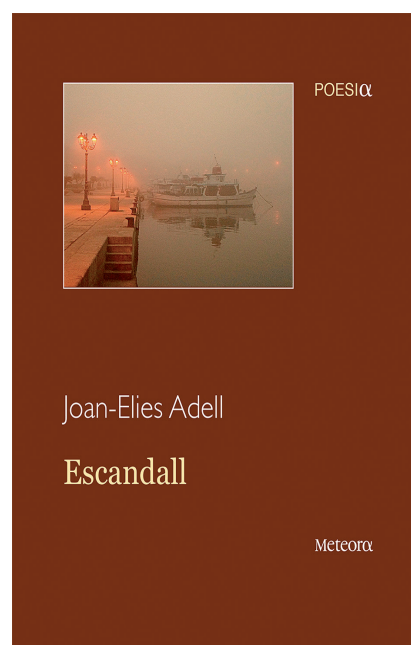
**Escandall**

**Meteora, Barcelona, 2014.**

La poesia en prosa té una tradició fascinant a casa nostra. Tant, que n'hi ha prou d'esmentar J.V. Foix per a establir un sistema poètic capaç d'alimentar les produccions posteriors. Per al lector no gaire avesat, la poesia en prosa ajuda a construir ponts, se'ns fa més propera i acollidora, capaç de presentar el llenguatge poètic amb un embolcall que suavitza la seva radicalitat estètica.

No ens ha d'estranyar, doncs, que un poeta com Joan-Elies Adell, model d'experimentació sense deixar de banda els autors que el precedeixen, hagi escollit la prosa poètica per a aquest nou llibre, *Escandall*. La precisió dins les geometries variables ha caracteritzat la seva obra des d'aquells primerencs *La matèria del temps* (1994) i *Oceà immòbil* (1995), on ja apuntava el rigor que travessa els seus versos.

Partint de la figura del pare malalt,



*Escandall* es basteix amb temes clàssics, com l'amor, la mort, el passat, la pèrdua. Aconsegueix versos plens de llum, malgrat el tema que els acompanya: «La sensació de veure el reflex d'algú que no existeix.» I també ens transmet reflexions colpidores, de les que fan grans la paraula poètica: «Encara no sé de què tens culpa. Per què em reconec tant en la teua tenebra?»

En un moment dur per al protagonista poètic de Joan-Elies Adell, sap colpir-nos amb el dolor i els dubtes, però alhora manté l'esperança en la paraula. Trobar un camí cap a la llum, sense oblidar, doncs, que l'ésser humà està fet de silencis i sorolls, de fangs i meravelles. Una gran ocasió per a acostar-nos a la literatura d'aquest poeta no gaire prolífic que ens lliura en cada llibre les peces més preuades de la seva producció. *Escandall*, sí. Però també una oportunitat de trobar els suros que ens mantenen a la superfície. Un llibre excel·lent.